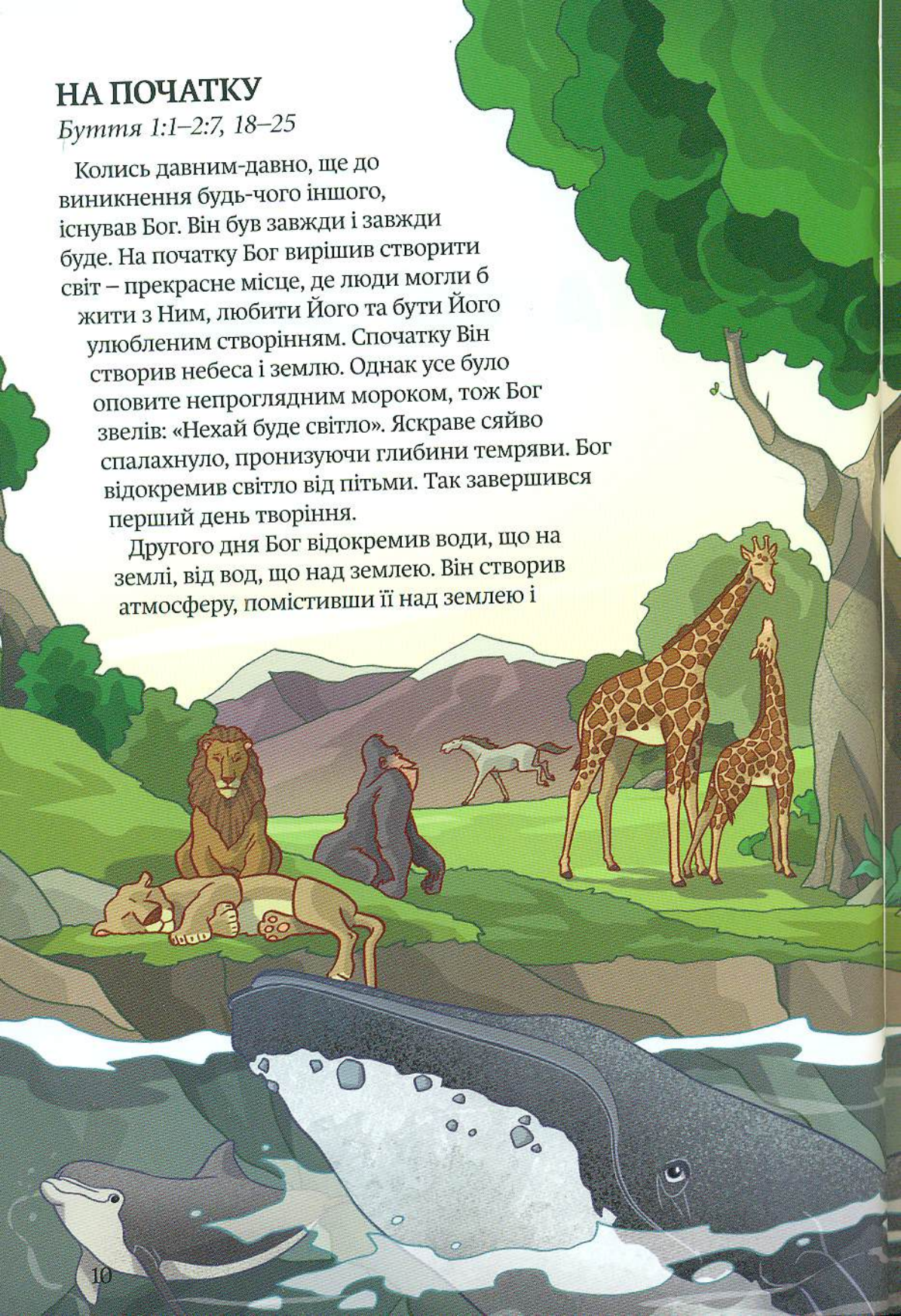

НА ПОЧАТКУ

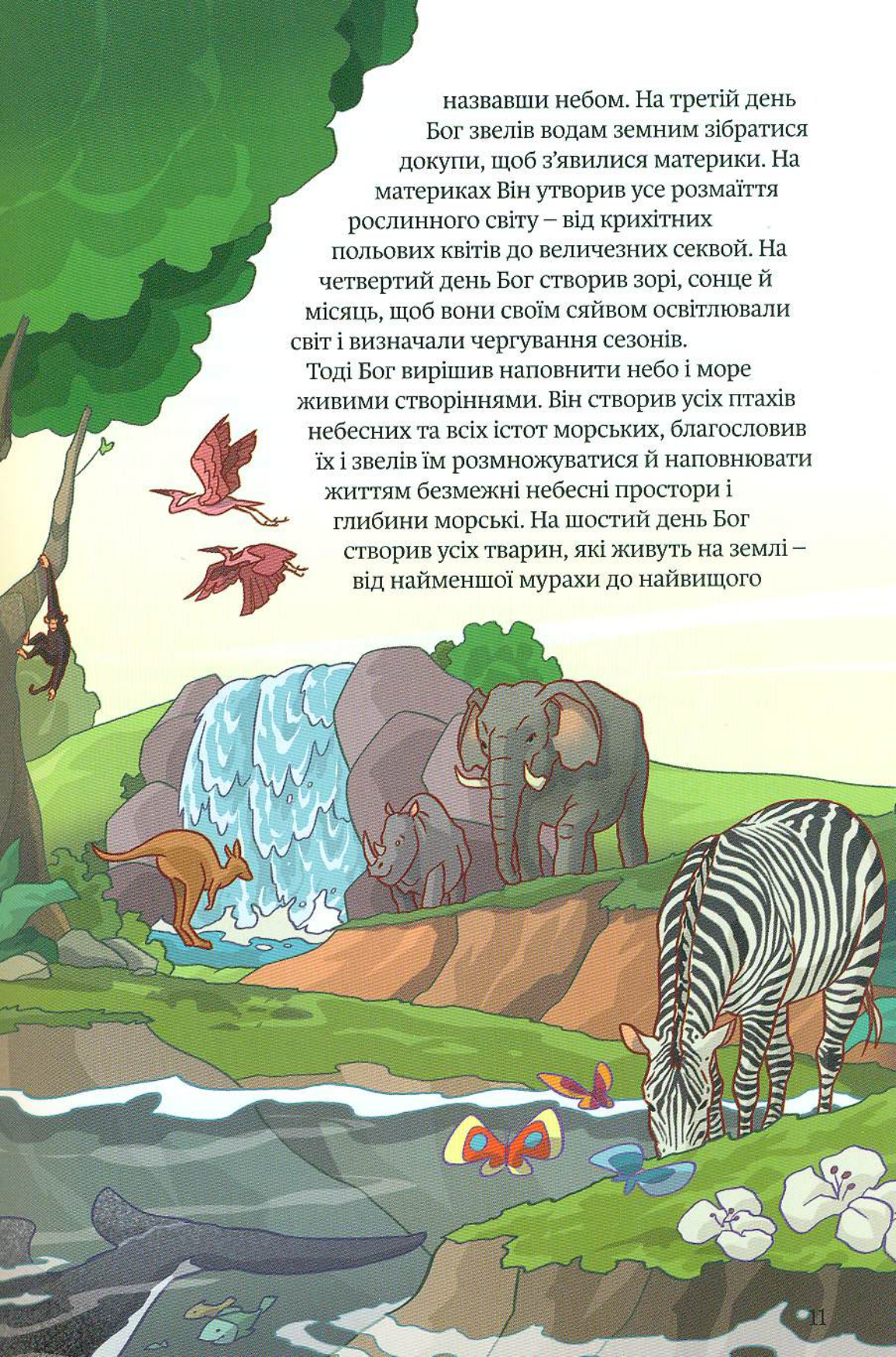
Буття 1:1–2:7, 18–25

Колись давним-давно, ще до виникнення будь-чого іншого, існував Бог. Він був завжди і завжди буде. На початку Бог вирішив створити світ – прекрасне місце, де люди могли б жити з Ним, любити Його та бути Його улюбленим створінням. Спочатку Він створив небеса і землю. Однак усе було оповите непроглядним мороком, тож Бог звелів: «Нехай буде світло». Яскраве сяйво спалахнуло, пронизуючи глибини темряви. Бог відокремив світло від пітьми. Так завершився перший день творіння.

Другого дня Бог відокремив води, що на землі, від вод, що над землею. Він створив атмосферу, помістивши її над землею і

назвавши небом. На третій день Бог звелів водам земним зібратися до купи, щоб з'явилися материка. На материках Він утворив усе розмаїття рослинного світу – від крихітних польових квітів до величезних секвой. На четвертий день Бог створив зорі, сонце й місяць, щоб вони своїм сяйвом освітлювали світ і визначали чергування сезонів. Тоді Бог вирішив наповнити небо і море живими створіннями. Він створив усіх птахів небесних та всіх істот морських, благословив їх і звелів їм розмножуватися й наповнювати життям безмежні небесні простори і глибини морські. На шостий день Бог створив усіх тварин, які живуть на землі – від найменшої мурахи до найвищого

жирафа. Він також благословив їх і звелів їм розмножуватися й наповнювати світ. Насамкінець Бог захотів створити істоту, яка могла б жити з Ним, любити Його та бути любленою Ним, істоту, здатну подбати про світ, який Він створив. Тож Бог створив людину за образом Своїм і подобою, наділивши її розумом і почуттями. Він утворив людину з порошу земного і вдихнув у неї дух життя. І тоді Адам, перший чоловік, зробив свій перший подих.

Бог побачив, що не добре Адаму бути самотнім, і занурив його у глибокий сон. І поки Адам спав, Він взяв одне з його ребер, а те місце заповнив тілом. Потім з ребра, взятого із Адама, Бог утворив першу жінку. Пробудившись від сну, Адам невимовно зрадів, споглядаючи прекрасну жінку, створену Богом. Вона була втіленням чарівної краси, і водночас його віддзеркаленням, – досконалою супутницею. Адам вигукнув: «Нарешті! З'явилася людина, подібна до мене! Це кістка від моїх кісток, плоть від моєї плоті!»

Адам та його дружина Єва жили поруч із Богом у райському саду, який Він особисто насадив для них. Вони були нагими, але не відчували сорому, бо все навколо них було досконалим і безгрішним. Бог споглянув на все, що створив, і побачив, що все було дуже добре. На сьомий день Бог відпочив від Своєї праці. Його світ був довершений, сповнений рослин, тварин і людей.

ВИГНАННЯ З ЕДЕМУ

Буття 2:15–16; 3:1–23

Бог дав Адаму і Єві одну-єдину заповідь: «Ви можете споживати плоди з будь-якого дерева в цьому саду, окрім того, що стоїть посередині. Якщо скуштуєте з нього, то неминуче помрете».

Змій, замисливши спокусити Адама і Єву на непослух, запитав Єву: «Невже Бог справді заборонив вам споживати плоди з усіх дерев цього саду?»

«Це не так, – відповіла Єва. – Ми можемо споживати плоди з будь-якого дерева, окрім того, що стоїть посередині. Якщо скуштуємо з нього, то неминуче помремо».

«Ви не помрете, – сказав змії. – Бог знає, що якщо ви скуштуєте того плоду, то станете такими ж мудрими, як Він. Бог обманює вас».

Єва побачила, що той плід виглядає дуже смачним. Вона зірвала й відкусила від нього, а потім дала Адаму. Він також

відкусив шматок, і раптом вони усвідомили свою наготу. Адам і Єва поспіхом заходилися майструвати собі одягу з листя. Аж раптом вони почули, що наближається Бог. Відчувши сором, вони сховалися в кущах.

«Де ти, Адаме?» – покликав Бог.

«Я почув, як Ти наближаєшся, – відповів Адам, – і сховався, бо нагий».

«Хто сказав тобі, що ти нагий? – запитав Бог. – Чи не куштував ти плід із дерева, з якого Я заборонив тобі їсти?»

«Це жінка, яку Ти мені дав! Це вона дала мені скуштувати», – виправдовувався Адам.

«Що ти накоїла?» – мовив Бог.

«Змій одурив мене!» – відповіла Єва.

Бог промовив до змія: «За це ти будеш проклятий серед усіх створінь. Я покладу вічну ворожнечу між тобою та жінкою, між твоїм насінням і її насінням. Її нащадок розчавить тобі голову, а ти жалитимеш його в п'яту».

Через свій непослух Адам і Єва втратили право жити в прекрасному саду поруч із Богом. Їх було вигнано за межі Едему, де на них чекало життя, сповнене випробувань. Їм довелося у поті чола добувати хліб насущний, тяжко обробляючи землю, зносити біль та хвороби і зрештою зустріти смерть. Та навіть попри непослух, Бог не переставав піклуватися про людей. Він бажав, щоб люди пам'ятали про Нього, любили Його і приймали Його любов. Він мав величний задум звершити спокуту за гріхи людей і відкрити їм шлях до відновлення єдності з Ним.

ПЕРШЕ ВБИВСТВО

Буття 4:1–16

Життя поза межами
райського саду
виявилось тяжким
випробуванням,
і з плином часу
тягар буття лише

